

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano – Włochy) – KO / Consulmarketing SpA, w upadłości

(Sprawa C-652/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Obiektywne powody uzasadniające odmienne traktowanie pracowników zatrudnionych na czas określony – Dyrektywa 98/59/WE – Zwolnienia grupowe – Uregulowania krajowe dotyczące ochrony, jaką należy przyznać pracownikowi będącemu ofiarą niezgodnego z prawem zwolnienia grupowego – Stosowanie mniej korzystnego systemu ochrony do umów na czas określony zawartych przed datą jego wejścia w życie, przekształconych w umowy na czas nieokreślony po tej dacie]

(2021/C 182/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Milano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KO

Strona pozwana: Consulmarketing SpA, w upadłości

Przy udziale: Filcams CGIL, Confederazione Generale Italiana del Lavoro (CGIL)

Sentencja

- 1) Uregulowanie krajowe, które przewiduje stosowanie w ramach jednej i tej samej procedury zwolnienia grupowego dwóch różnych systemów ochrony pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony w przypadku zwolnienia grupowego dokonanego z naruszeniem kryteriów mających na celu określenie pracowników objętych tą procedurą, nie mieści się w zakresie stosowania dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych, a zatem nie można go oceniać w świetle praw podstawowych zagwarantowanych w Kartce praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności w jej art. 20 i 30.
- 2) Wykładni klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu rozszerzającemu nowy system ochrony pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony w przypadku niezgodnego z prawem zwolnienia grupowego na pracowników, których umowa na czas określony zawarta przed wejściem w życie tego uregulowania została przekształcona w umowę na czas nieokreślony po tej dacie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Von Aschenbach & Voss GmbH / Hauptzollamt Duisburg

(Sprawa C-708/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ostateczne cło antidumpingowe – Folia aluminiowa pochodząca z Chin – Nieznaczenie zmienione rodzaje folii aluminiowej – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/271 – Dopuszczalność – Niewniesienie skargi o stwierdzenie nieważności przez skarżącą w postępowaniu głównym – Legitymacja procesowa do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności]

(2021/C 182/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Von Aschenbach & Voss GmbH

Strona przeciwna: Hauptzollamt Duisburg

Sentencja

Złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (sąd ds. finansowych w Düsseldorfie, Niemcy) postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2019 r. wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 413 z 9.12.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – VK / An Bord Pleanála

(Sprawa C-739/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług przez adwokatów – Dyrektywa 77/249/EWG – Artykuł 5 – Spoczywający na wizytującym prawniku świadczącym usługę polegającą na reprezentowaniu klienta w krajowym postępowaniu sądowym obowiązek współpracy z prawnikiem uprawnionym do występowania przed sądem rozpatrującym sprawę – Granice]

(2021/C 182/19)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VK

Strona przeciwna: An Bord Pleanála

przy udziale: The General Council of the Bar of Ireland, The Law Society of Ireland and the Attorney General

Sentencja

Artykuł 5 dyrektywy Rady 77/249/EWG z dnia 22 marca 1977 r. mającej na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług należy interpretować w ten sposób, że:

- z punktu widzenia celu prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości nie stoi on jako taki na przeszkodzie temu, by wizytujący prawnik świadczący usługę polegającą na reprezentowaniu swojego klienta podlegał obowiązkowi współpracy z prawnikiem uprawnionym do występowania przed sądem rozpatrującym sprawę, który w razie potrzeby będzie odpowiadać przed tą instytucją, w ramach systemu nakładającego na prawników obowiązki z zakresu etyki zawodowej oraz obowiązki proceduralne sprowadzające się do wymogu przedstawienia sądowi rozpatrującemu sprawę wszystkich materiałów prawnych, legislacyjnych lub orzeczniczych mogących mieć wpływ na prawidłowy przebieg postępowania, z którego to obowiązku zwolniona jest jednostka, która zdecydowała się samodzielnie bronić swoich interesów;
- z punktu widzenia celu prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości obowiązek współpracy świadczącego usługę prawnika wizytującego z prawnikiem uprawnionym do występowania przed sądem rozpatrującym sprawę w ramach systemu, w którym prawnicy ci mają możliwość zdefiniowania ról każdego z nich, przy czym rola drugiego z nich polega zwykle na wspieraniu świadczącego usługę prawnika wizytującego w celu umożliwienia mu zapewnienia dobrej reprezentacji klienta i właściwego wykonania obowiązków ciążących na nim wobec rzeczonego sądu, nie jest nieproporcjonalny;